

2. neděle adventní 2014

Spěchem k Pánu poháněný touhou po nápravě

První: **Touha po nápravě** (Mk 1,1-8)

„Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé.“ Izraelité běžně chodili usmířovat své hříchy do jeruzalémského chrámu předepsanými oběťmi. Konali to, co bylo předepsáno, tedy konali Boží vůli. Přesto **cítili, že je třeba ještě něčeho více.** Tato jejich touha, či

tušení se setkávala s činností Jana Křtitele u řeky Jordánu: *„Přitom vyznávali své hříchy.“* Na tuto touhu odpovídá sám Bůh, když nikoli do chrámu, ale k Jordánu posílá svého Syna.

Druhá: **Už jen Bůh** (2 Petr 3,8-14)

Druhý list Petrův hovoří o zklamání prvních křesťanů očekávajících intenzivně druhý Kristův příchod, který se nenaplnil. Autor listu v tom vidí velké Boží milosrdenství a **čas nápravy a pokání.** Konce bude korunován: *„Kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru.“* Netřeba číst o konci světa s hrůzou. Můžeme to aktualizovat na nyní. Jak? Nejsme to my, kdo je příliš zahleděn na tento život a jeho různě materiálně sociální podmínky? A nejsou tyto starosti oním trním bránícím vzejítí setbě Božího království? Tedy duchovní interpretace konce, může být v konci zaměřenosti na tento svět: **Je tedy třeba nechat tyto obavy o život a onu zahleděnost jen na tento život strávit zářem Boží lásky. Už jen Bůh a jeho vůle.**

Třetí: **Spěch Bohu vstříc** (Iz 40, 1-11)

Připravit cestu na poušti, jak vybízí prorok Izaiáš: *„Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná!“*, Vyrovnat stezky, znamená vybudovat rychlejší komunikaci, cestu Pána k nám. Vstupní modlitba dnešní mše vedla naše srdce k této modlitbě: *„Všemohoucí a milosrdný Bože, spěcháme vstříc tvému Synu...“* **Spěch je zde tentokrát něčím pozitivním, totiž znamením toho, že nám o něco důležitého jde.**